

Fővárosi Ítéltábla

16.Gf.40.198/2021/7-II.

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Szepesházi Péter ügyvéd (cím1) és a Láng Péter helyettes ügyvéd (cím6) által képviselt felperes1 (cím2) I. rendű és felperes2 (cím2) II. rendű felperesnek – az Imre Ügyvédi Iroda (cím7, ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd és dr. Somogyi Zsolt ügyvéd) által képviselt alperes3 (cím4) I. rendű és az alperes4 (cím8) II. rendű alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. május 21. napján meghozott 38.G.42.243/2019/37. számú ítélete ellen a felperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán – nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alpereseknek személyenként 32.000 (harminckétezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint felperesek 2008. június 2-án kelt hitelkérelmet nyújtottak be I. rendű alpereshez. Meg kívánták vásárolni a cím2 alatti ingatlant, melynek 12 milliós vételárához 10.800.000 forint hitelt kívántak felvenni, 25 év futamidőre, CHF devizanemben. A kérelem szerint a háztartás jövedelme havi 173.655 forint volt. A hitelkérelem része volt a „Hiteligénylők nyilatkozatai”, melynek 6. pontja „Kockázatsfeltáró nyilatkozat devizában nyilvántartott lakás és jelzálog típusú hitelekhez kapcsolódóan” részletes leírást tartalmazott az árfolyamingadozásnak a kölcsön visszafizetésére gyakorolt hatásairól.

[2] A felperesek és I. rendű alperes 2008. június 16-án ügyszám3. ügyszámú közjegyzői okiratba foglalt ingatlan jelzálogjoggal biztosított, devizában nyilvántartott lakáshitel kölcsönszerződést kötöttek, melynek célja a megvásárolni kívánt ingatlan finanszírozása volt saját erő kiegészítéseként. Az ingatlan a kölcsön biztosítékát képezte, arra I. rendű alperes jelzálogjogot és annak biztosítására elidegenítési és terhelési tilalmat volt jogosult bejegyeztetni az ingatlan-nyilvántartásba 6.480.000 forint kölcsöntőke és járulékai erejéig. A kölcsönösszeg 10.800.000 forint volt, ebből 4.320.000 forintnak a teljes kölcsönösszeg 40 %-ának a 2008. június 13-án érvényes I. rendű alperes által alkalmazott devizavételi árfolyamon számított ellenértéke 28.298 CHF volt, erre az összegre a Magyar Állam készfizető kezességet vállalt. A kölcsön fennmaradó 6.480.000 forint összege 42.447 CHF volt, mely nem volt biztosítva állami kezességvállalással.

[3] A szerződés II.2. pontja rendelkezett a kezelési költségről azzal, a kezelési költség a közjegyzői okirat aláírásakor évi 2,04%, a kezelési költséget adósok a folyósítás napjától kötelesek a hitelező részére megfizetni.

[4] A szerződés III. pont 2. bekezdése szerint „A szerződő felek megállapodnak abban, hogy a jelen közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés alapján az adósok terhére mindenkor fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében annak közokirati tanúsításaként adósoknak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelezői vonatkozó bizonylatai alapján készített közjegyzői ténytanúsítványt fogadják el”. A szerződés V.4. pontja rögzítette, hogy az adósok és a zálogkötelezettek a szerződés aláírásával tudomásul veszik, hogy a forint/devizaárfolyam piaci mozgásából adódóan felmerül a veszteség kockázata. Az adósok és a zálogkötelezettek kijelentik, hogy tudomásuk van arról, hogy a jelen szerződés futamideje alatt a folyósítás napján érvényes, a bank által alkalmazott forint/devizaárfolyamhoz képest a forint árfolyamának gyengülése esetén a devizában megállapított törlesztőrészek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet. Tudomásul veszik, hogy ezen kockázat vagyoni kihatásait teljes mértékben ők viselik. Az adósok kijelentik, hogy az árfolyamkockázatból adódó veszteség lehetőségét gondos megfontolás tárgyává tették és fizetőképességüknek megfelelően mérlegelték. A záró rendelkezések 13. bekezdése szerint „Adósok és a zálogkötelezettek kijelentik, hogy jelen szerződés aláírását megelőzően a hitelező általános üzletszabályzatát és a devizában nyilvántartott lakáscélú és jelzálog típusú hitelekről szóló üzletszabályzatát kézhez kapták, az abban foglaltakat megismerték, megértették, magukra nézve kötelezőnek elfogadták.” A perbeli időszakban érvényes Üzletszabályzat VII. pontja többek közt rögzítette: „Az adósok tudomásul veszik a hitelező azon tájékoztatását, hogy devizában nyilvántartott hitelek esetében a kölcsönszerződésben rögzített deviza árfolyama napról-napra változik (euró esetében meghatározott ± 15 %-os sávban, svájci frank és japán jen esetében pedig bármilyen irányban és bármilyen mértékben), ezért az esedékesség napján megfizetendő törlesztőrészlet forintösszege előre nem megállapítható. Amennyiben a folyósítás napján az érvényes árfolyamhoz képest a forint árfolyama gyengül, a devizában megállapított törlesztőrészek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet.” Az Üzletszabályzat II.6.2. pontja rögzítette a havi törlesztőrészlet összegének megfizetésére vonatkozó szabályokat, azt, hogy a havi törlesztőrészlet összegébe pontosan mely összegek, költségek számíthatók be és tartalmazta „Az adósok a devizában nyilvántartott kölcsön forint ellenértékét kell megfizetni. Az egyes törlesztőrészletek forint ellenértékét a hitelező az alperes5 Bank által alkalmazott, az esedékesség napját megelőző napon érvényes deviza eladási árfolyam alapján határozza meg.” Az üzletszabályzat 2.4. pontja a hitel kamata és költségek tekintetében részletes szabályokat tartalmaz. Az 5. alpont rögzíti, hogy „A kezelési költség az ügyleti év

elején fennálló tőketartozás után kerül meghatározásra és havonta esedékes, mely az éves kezelési költség 1/12 része.” A kölcsönszerződésből eredő tartozás 2015. március 21-én a 2014. évi LVII. törvény alapján forintosításra került, az elszámolólevél a felperesek részére kézbesítésre került. 2015. november 10-én közjegyzői okiratban a perbeli szerződés azonnali hatállyal felmondásra került. Eszerint a felperesek még fennálló tartozása 16.220.978 forint esedékessé vált. A felmondást felperesek 2015. november 16-án átvették. I. rendű alperes a felperesekkel szemben fennálló követelését 2015. december 15-én II. rendű alperesre engedményezte.

[5] A felperesek keresetükben elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy a perbeli kölcsönszerződés a kockázatfeltárás tisztességtelensége, valamint a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja sérelme alapján érvénytelen, jogkövetkezményként kérték a szerződés határozathozatalig történő hatályossá nyilvánítását azzal, hogy felpereseknek II. rendű alperes felé fennálló tartozása 2.797.700 forint. I. rendű alperest a döntés tüzésére kérte kötelezni, másodlagosan annak megállapítását kérték, hogy a szerződés III. pont 2. bekezdése szerinti ténytanúsítvány kikötés tisztességtelen, sérti a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés j) pontját, a Ptk. 209. § (3) bekezdését. Jogkövetkezményként kérték annak megállapítását, hogy a tisztességtelen kikötés a feleket nem köti, a 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdése szerint a kikötésnek a felekre kiható, összességében meghatározható vagyoni vonzata nincs. Kérték megállapítani, hogy a szerződés II.2. pontjába foglalt kezelési költség kikötés tisztességtelen, jogkövetkezményként annak megállapítását, hogy a kikötés a feleket nem köti. Kérték kötelezni a II. rendű alperest, hogy felperesek felé egyetemlegesen fizessen meg 2.557.519 forintot és az I. rendű alperest ennek tüzésére kérték kötelezni. Az elsődleges kereset körében előadták, a szerződés árfolyamkockázatával kapcsolatos tájékoztatás nem volt megfelelő, a Kúria 2/2014. PJE határozatában, az EUB C-26/13. határozatában, illetve a Hpt. 213. § (4) és (5) bekezdésében foglaltaknak nem felel meg. A tájékoztatás nem volt mindenre kiterjedő, egyoldalúan, indokolatlanul felperesek hátrányára rendezte a kockázatviselést. Számításba vehették, hogy árfolyamkockázat áll fenn, de azt nem ismerhették fel, hogy annak nincs felső határa, korlátlan és hogy a fizetési kötelezettségükre milyen hatást gyakorol. Utaltak az EUB C-226/12. ítéletére. A másodlagos kereset körében hivatkoztak arra, ha a hitelező a saját nyilvántartásai alapján tartozást mutat ki, a szerződés felmondására jogosult, és ha végrehajtást kezdeményez, adós kényszerül a végrehajtás megszüntetési, illetve korlátozási per indítására, ez esetben őt terheli annak bizonyítása, hogy a tartozása eltér a bank könyveiben szereplő tartozástól, így a bizonyítási teher a fogyasztó hátrányára változik. A kezelési költség felszámításának tisztességtelensége kapcsán hivatkoztak a Ptk. 209. § (1) bekezdés sérelmére, illetve eseti döntésre (5.Pf.21.704/2013/5.). A felpereseket az elsőfokú bíróság meghallgatta, egyéb bizonyítási indítványa a felpereseknek nem volt.

[6] Alperesek a kereset elutasítását, felperesek perköltségben marasztalását kérték, előadva, a felperesek kölcsönigénylő adatlapja egyértelműen tartalmazta, hogy a felperesi szándék svájci frank alapú kölcsön felvételére irányult. A felperesek a szerződést aláírták, tudomásul vették, a kölcsön, annak ügyleti kamata és kezelési költség, a késedelmi kamat és egyéb költségek devizában történő megállapítását, megállapodtak egyértelműen a felek a kölcsönösszegben, a havi törlesztés összegében, a konszenzus fennállt. Utalt a szerződés 1.2. pontjára, illetve a 6/2013. PJE határozatban írtakra. A törlesztőrészletek kiszámíthatók voltak, a szerződés megfelelt a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában írtaknak és az 1/2016. PJE-ben

írtaknak is. Az induló törlesztőrészlet, valamint a továbbiak számítási módja rögzítve volt. Az árfolyamkockázat kapcsán előadták, a kockázatfeltáró nyilatkozat a szerződéskötéskor a hatályos jogszabályoknak megfelelt, felpereseknek bármilyen mértékű árfolyamváltozással számolniuk kellett, ebben a körben eseti döntésekre hivatkoztak. A kezelési költség kapcsán rögzítették, az költségjellegű hitel elem, adminisztrációs költségek megtérítésére irányul. Ebben a körben közérdekű perben hozott ítéletre hivatkozott (Fővárosi Törvényszék 24.P.25.601/2008/31.). Utaltak az EUB C-62/17. ítéletében írtaknak is. A ténytanúsítvány körében felhívták az 1994. évi LIII. törvény rendelkezéseit, illetve utaltak a közjegyzői törvényben, illetve Ptk.-ban foglaltakra, tartozás esetén a kiadott felmondó okirat csak annyiban befolyásolja a végrehajthatóságot, hogy azt közokiratba kell foglalni, és közokiratnak kell tanúsítania a kézbesítést, azonban a felmondó nyilatkozat nem vált ki önmagában joghatást, nem fordítja meg a bizonyítási terhet, csupán az a jelentősége, hogy a bank mint professzionális intézmény a Hpt. és egyéb szabályok alapján nyilvántartja a befizetéseket, előírásokat és adatokat közöl az adóssal. Az adós ezeket a szerződés fennállása alatt kifogásolhatja, illetve a végrehajtási eljárásban a követelés összegét megtámadhatja.

[7] Az elsőfokú bíróság a 2021. május 20-án kelt 38.G.42.243/2019/37. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg I. rendű alperesnek 150.000 forint + áfa, II. rendű alperesnek 150.000 forint + áfa perköltséget azzal, hogy a meg nem fizetett 36.000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[8] Az elsőfokú bíróság alperesek per megszüntetésére irányuló kérelmét alaptalannak találta. Álláspontja szerint ítélt dolog akkor állna fenn, ha a felperesek ugyanazon tényállításra alapozva indították volna a keresetet, mint az alperesek által hivatkozott közérdekű per felperese. A felperesek azonban a tisztességtelenséget a jelen perben arra is alapozták, hogy a perbeli szerződésben felszámított kezelési költségért elvégzendő alperesi szolgáltatások tételesen nem voltak feltüntetve, nem voltak kellően átláthatók.

[9] Az elsőfokú bíróság a perbeli szerződéskötéskor hatályos Ptk. (rPtk.) 205. § (1), (2) és (3) bekezdése, 205/A. § (1) bekezdése, 209. § (1) és (2) bekezdése felhívása után rögzítette, tényként megállapítható a perbeli közjegyzői okiratba foglalt szerződés a felek szándéka, szerződéses akarata szerint létrejött, az Általános Szerződési Feltételek, illetve az Üzletszabályzat a szerződés részét képezték. Az árfolyamkockázatra vonatkozóan utalt a 2/2014. PJE-re és a 6/2013. PJE 3. pontjára is, vagyis a pénzügyi intézmény tájékoztatásának az árfolyam lehetőségére ki kellett terjednie és arra is, hogy annak milyen hatása van a törlesztőrészletre. Azonban nem terjedhetett ki az árfolyamváltozás mértékére és a Hpt. 203. §-ára, arra az ügyfél által aláírt kockázatfeltáró nyilatkozatnak tartalmaznia kellett az árfolyamkockázat ismertetését, annak hatását a törlesztőrészletekre. Az árfolyamváltozás várható iránya, előre nem látható mértéke a kockázat valószínűsége tekintetében a banknak kötelezettsége nem volt. Megfelelő volt az a gyakorlat, hogy akár a felek közti egyedi szerződés, akár az annak részévé tett általános szerződési feltétel elegendő tájékoztatásul szolgált. A jelen ügyben a kölcsönszerződés megkötését megelőzően hiteligénylő nyilatkozatot írtak alá a felperesek, melynek 6. pontja rögzítette a kockázatfeltáró nyilatkozatot. A személyes előadásuk során a felperesek előadták, és a szerződés aláírásával

elfogadták a kölcsönszerződésben foglaltakat, annak 5.4. pontja is rögzítette az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatást, ha az világos, egyértelmű volt, abból fel kellett, hogy ismerjék felperesek annak konkrét lényegét, mibenlétét, azt, hogy kockázata van a kölcsönnek, a kockázat a fizetési kötelezettségükre hatást gyakorolhat és a kockázatviselésnek nincs felső határa, az korlátlan.

[10] A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjára alapozott hivatkozás alaptalan, a törlesztőrészek számát, összegét, a törlesztési időpontokat a szerződés 3.2. pontja egzakt módon tartalmazta.

[11] A ténytanúsítvány kapcsán a szerződés III. pontjában rögzítettekkel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felpereseknek a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 1. szakasz (1) bekezdés j) pontjára való hivatkozása alaptalan, a kikötés nem érvénytelen. A felperesek által támadott kikötés nem lehet tisztességtelen azon okból sem, mert az a felperesek részére hátrányt nem okoz, az a tény, hogy a perbeli szerződés közjegyzői okiratba foglaltan készült el és tartalmazza a kölcsön járulékait, illetve azok visszafizetésének szabályait, a felekre nézve, felperesre nézve nem mutat hátrányt. A kölcsönszerződés alapján végrehajtásra kizárólag akkor kerülhet sor, ha szerződésszegés valósul meg és felmondásra kerül a szerződés. A ténytanúsítvány kiállítását és a végrehajtási záradék kibocsátását a végrehajtást kérő e szerződéses kikötés hiányában is ugyanígy kérheti. Ebben a körben eseti döntést jelölt meg (BH 2018. 146.). A bizonyítási teher sem fordul meg, a végrehajtás nem a támadott kikötése, hanem a kölcsönszerződés Vht. 23/C. § (1) bekezdésének megfelelő közokiratba foglalásán alapszik, a ténytanúsítvány kikötése nem minősül a felperesek részéről tartozáselismerésnek, a Ptk. 209. § (1) bekezdésébe sem ütközik a kikötés. A bizonyítási teher sem változik meg és nem korlátozza a jogszabályon alapuló igényérvényesítést.

[12] A kezelési költség a kölcsönszerződésben és az üzletszabályzatban is egyértelműen meghatározásra került, önmagában a kezelési költségre vonatkozó kikötés nem minősülhet tisztességtelennek, azért, mert a konkrét tartalmat a bank nem tünteti fel. Hivatkozott ebben a körben a C-621/17. EUB ítéletre, azt idézve, illetve az ezzel kapcsolatos kúriai sajtóközleményre. A kezelési költséggel kapcsolatban rögzítette, az nevesítve van a felek szerződésében évi 2,04 %-ban, felperesek számára is egyértelmű volt, hogy az ügyleti kamaton túl is ezt fizetniük kell. A Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt perköltség megfizetésére kötelezte felpereseket.

[13] Az ítélet ellen a felperesek fellebbeztek, előadva, az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében megállapította, utalva a kereseti kérelemre, valamint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolására, előadták, a bíróság döntése téves jogértelmezésen alapul. Az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás kapcsán előadták – fenntartva a korábban előadottakat – a kapott tájékoztatás és a szerződés 5.4. pontja alapján már felperesek alappal gondolhatták, hogy a törlesztőrészlet változhat, de nem lehettek, nem voltak annak tudatában, hogy a tőke és törlesztőrészek többszörösére vagy korlátlanul emelkedésének kockázata valós és ez

akár teljes gazdasági ellehetetlenülésükhöz vezethet. E körben a győri ítéltáblai ítéletre hivatkoztak, azt részletesen idézve. Kiemelve az EUB C-186/16. döntést, utaltak arra, ez a fajta kockázat nem tartozik azon általános hitelkockázatok közé, melyet az átlagfogyasztónak a saját érdekkörében kell mérlegelnie. A perbeli szerződéshez hasonló esetekben egy a fogyasztó életkörülményeit és beláthatóságát meghaladó kockázatról beszélünk, amire külön is fel kell hívni a fogyasztó figyelmét, így nem elegendő az, hogy a kockázat akár jelentős is lehet, ennek valós tartalmával különálló magyarázat hiányában az átlagfogyasztó nem lehet tisztában. A jelentős mérték valódi tartalma tekintetében az az irányadó, ami a szerződéskötés időpontjában általánosságban a pénzügyi szektor szakmai tudomásával van összhangban. Ha az adott bank ügyintézője sem számolt extrém mértékemelkedéssel, akkor a valóságban sem lehetett a jelentős mértéket a korlátlan kockázattal egy minősítés alá venni. Utaltak a C-609/19. számú ítéletre, a kockázatteljesítés tartalmát illetően idézve az ítélet 48., 51., 52. és 53. pontját. A kockázatteljesítésnek valamilyen módon be kell mutatnia a szélsőséges példákat is, melyek egyértelművé teszik, konkretizálják a fogyasztók számára a jelentős emelkedést, az esetleges súlyos következményeket, a gazdasági helyzet ellehetetlenülését. Utalt ennek kapcsán az EUB ítélet 54. pontjára. Az „akár jelentős emelkedés” nem minősül elégséges tájékoztatásnak. A szolgáltató köteles a fogyasztó tudomására hozni a kockázat reális voltát, valószínűségét is. Utalva a C-609/19. ítélet 68. pontjára. Utaltak arra is, alperes képes volt előre jelezni az árfolyammozgás bizonyos szintű irányát, az ezzel kapcsolatos információkat azonban nem adta át. Összefoglalva előadták, alperes nem tárta fel a szerződéses konstrukció pontos gazdasági körülményeit, konkrét részletes működési mechanizmusát, hatásait, nem mutatott be szimulációkat, nem adott át minden rendelkezésre álló fontos információt, hamis gazdasági körülményeket mutatott be, a valós működési mechanizmust és hatásokat elleplező hamis törlesztési lefutást mutatott be, így alperes tájékoztatása a felek közt jelentős egyenlőtlenséget idézett elő, a szerződéses konstrukció átláthatatlanná vált, a gazdasági következmények felmérése ellehetetlenült, a teljes költség és tényleges kockázat felmérhetetlenné vált. Az elsőfokú bíróság mindezt csupán akként értékelte, hogy a felperesek minden tájékoztatást megkaptak, az ítélet sérti az EUB C-186/16., C-51/17., C-609/19. számú ítéletét, a Hpt. 203. § (5) és (6) bekezdését, de a Kúria 2/2014. határozatát is. A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja kapcsán utaltak arra, a bíróság indokolása mindössze annyit tartalmazott, hogy a törlesztőrészek számát, összegét, a törlesztési időpontokat a szerződés 3.2. pontja tartalmazta. A szerződés ugyanakkor mindössze egyetlen törlesztőrészletet tartalmaz, azt is csupán az 53. hónapig, ez nem egzakt, az volt a felperesek problémája, hogy a törlesztőrészek 53. hónapot követő meghatározása körében a szerződés 3.2. pontja szerint azt majd a hitelező határozza meg külön értesítő alapján. Sem a szerződés, sem egyéb különálló dokumentum nem rögzíti az 53. hónapot követő törlesztőrészeket, másrészt az átláthatóságnak sem felel meg az, hogy alperes az új törlesztőrészek összegét évente írásban közli. Ez az ellenszolgáltatás utólagos meghatározása a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja a törlesztőrészek összegének meghatározását írja elő. Ugyanakkor előadták, kétségtelen, hogy a törlesztőrészek forintban kifejezett értékét összegeként a futamidő végéig előre meghatározni nem lehet, a törlesztőrészek svájci frankban előre pontosan meghatározásra kerülhettek volna, a szerződés ennek nem tett eleget. Az, hogy a kamatmérték, egyéb költség is változhat sem menti fel a szolgáltatót a törlesztőrészek összegének előre való közlése alól. Utaltak a C-186/16. ítéletre. A szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába ütközik, kiszámítható módon sem tartalmazza az 53. hónapot követő törlesztőrészletet. A szerződés érvénytelen.

[14] A kezelési költség kapcsán fenntartották a korábban előadottakat. Alperes utólag a szerződéses konstrukcióban rejlő árfolyamkockázatot végtelennek mondta, a kezelési

költséget adminisztrációs költségeknek mondta. A devizában nyilvántartott tőkeösszegeből számolta és százalékos mértékben. Az adminisztrációs jellegű kezelési költséget végtelen árfolyamkockázatnak tette ki, így annak nincs felső határa. A bank belföldi tevékenysége ugyanakkor nem függhet a svájci frank árfolyamától. Az adminisztrációt végző munkatársak bére, levelezési költség, eszközfenntartás nem függhet egy konkrét szerződésben fellépő devizaárfolyam hatástól. Alperes plusz hasznót realizált az így felszámított költségből. Felperesek a kapott tájékoztatás alapján abban a tudatban voltak, hogy a kezelési költséget alperes a folyósított forint kölcsön összegből számítja. Alperesnek a kezelési költségben foglalt tételeket részletesen be kellett volna mutatnia, hivatkoztak ebben a körben a C-62/17. ítélet 43. pontjára. A kezelési költség devizához kötésével alperes egy öngerjesztő profitmaximalizáló folyamatot hozott létre, kezelési költség csupán az árfolyam növekedése miatt is növekedett, másrészt, mivel így egyre nagyobb összeget számol fel, a tőketartozás egyre kevésbé csökken. Tetten érhető a konstrukcióban a költségek közti átfedés is, amennyiben alperes a kezelési költség részének tekinti a számlavezetési, nyilvántartási díjat, ebben is költségátfedés, duplázás látszik, a kölcsön feltétele volt a pénzügyintézetnél vezetett bankszámla megléte, ennek pedig külön havi adminisztrációs díja van, melybe beletartozik a havi elszámolás készítése. A havi levelezés díja sem jelenhet meg a kezelési költségben, az is a bankszámla díjában megfizetett költség, ezen kívül a kölcsön behajtásával kapcsolatos költségeket szokta alperes olyannak mondani, amely a kezelési költség részét képezi. Nem értelmezhető ez, amíg az ügyfél szerződésszerűen teljesít. A nemteljesítés esetén pedig minden behajtással kapcsolatos költséget a bank ráterhel az ügyfélre. A kölcsön elszámolása, nyomon követése a teljes futamidő alatt a bank üzleti érdeke, a szolgáltatás elválaszthatatlan része, a kölcsön díja pedig a kamat. Feltehetőleg abban már egyszer megfizettette az alperes az adminisztráció díját. A kezelési költség tartalmát, mechanizmusát tekintve átláthatatlan, összegét tekintve aránytalan, a nyújtott szolgáltatás tekintetében jogtalan, tisztességtelen. Elsődlegesen kérték az ítélet megváltoztatását, a perbeli kölcsönszerződés teljes érvénytelensége megállapítását, jogkövetkezményként a szerződést ítélethozatalig hatályossá nyilvánítani annak megállapításával, hogy felperesek II. rendű alperes felé fennálló tartozása 2.797.700 forint. Másodlagosan a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását, a kölcsönszerződés II.2. pontjában foglalt kezelési költség tisztességtelensége megállapítását kérték. Ez esetben a jogkövetkezmény körében a tisztességtelen kikötések 93/13/EGK irányelv 6. cikk (1) bekezdése szerint a feleket ex tunc hatállyal nem köti, így kérték arra kötelezni I. rendű alperest, hogy felperesek felé egyetemlegesen fizessen meg 2.557.519 forintot. Tárgyalás tartását kérték.

[15] Alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását, felperesek perköltségben marasztalását kérték. Az árfolyamkockázati tájékoztatás kapcsán idézve a felperesi fellebbezés, továbbá a kockázatfeltáró nyilatkozatot, valamint a kölcsönszerződés 5.4. pontját. Utaltak arra, rögzítésre került, hogy az eljáró közjegyző a kölcsönszerződést felperesek előtt felolvasta, tartalmát megmagyarázta, elolvasásra rendelkezésükre bocsátotta. Felperesek kijelentették, hogy az okirat tartalma valóságos ügyleti akaratuknak megfelel, ezért azt aláírták. A felperesek tájékoztatást kaptak arról, hogy a svájci frank árfolyama napról-napra változik, bármilyen irányban és bármilyen mértékben, a forint árfolyam gyengülése esetén a törlesztőrészek forintba átszámított ellenértéke jelentős mértékben is emelkedhet, az árfolyamkockázat valós, az a szerződés futamideje alatt is bekövetkezhethet, és a kockázatot felperesek viselik. A tájékoztatás megfelelt az EUB vonatkozó döntéseiben, a Kúria jogegységi határozataiban foglaltaknak is. A deviza alapú szerződések esetén a fogyasztónak azt kell látnia, hogy a szerződés árfolyamkockázatot tartalmaz, a svájci frank/forint árfolyam változása a fizetési kötelezettségére kihatással van, kedvezőtlen esetben

fizetési kötelezettsége nő. Az árfolyamváltozás és a fizetési kötelezettség közt fennálló kapcsolat az a működési mechanizmus, aminek a fogyasztó számára ki kell tűnnie. Nem kell azt tudnia, hogy összességében hogyan működnek a pénzpiacok és az árfolyamváltozás milyen lehetséges hatások következménye. Nem gondolhattak a felperesek arra, hogy az árfolyamváltozásnak bármilyen korlátja lehet, az, hogy a tájékoztatás nem tartalmazza szó szerint a korlátlan szót, az nem eredményezi a tájékoztatás elégtelenségét. Ebben a körben eseti döntésre hivatkoztak (BH 2017. 343.). Utaltak továbbá a C-186/16. EUB ítéletre, azzal, a tájékoztatás ezen ítéletben írtaknak megfelelt. Alperesi álláspont szerint az EUB C-609/19. ítélet az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást illetően az EUB korábbi, azonos tárgyban hozott ítéleteihez képest a felperesek kereseti kérelmét alátámasztó újabb követelményeket nem fogalmazott meg. Az EUB azt vizsgálta, megfelel-e az átláthatóság követelményének az a fajta tájékoztatás, amikor a pénzügyi intézmény kifejezetten az árfolyamkockázatról nem tájékoztatja a fogyasztót. Azonban többek közt olyan számszerűsített objektív és elvont információkat tartalmazó szimulációkat mutat be neki, melyek kifejezetten az euró és svájci frank közötti paritás stabil jellegét hangsúlyozzák. Ezek a speciális körülmények a jelen perben nem állnak fenn. A jelen perbe nem vonatkoztathatóan tartalmazza a hivatkozott ítélet 53. pontja azt, hogy nem felel meg az átláthatóság követelményének, ha a tájékoztatás azon feltételezésen alapul, hogy a számla pénzneme és a fizetés pénzneme közötti paritás a szerződés teljes időtartama alatt stabil marad.

[16] A C-609/19. ítélet nem fogalmazott meg olyan követelményt a pénzügyi intézménnyel szemben, hogy számszerűsített szimulációkat kellene bemutatnia, az ítélet 52. pontja csupán annyit rögzít, amennyiben a pénzügyi intézmény tájékoztatása tartalmaz ilyen szimulációkat, azoknak is hozzá kell járulniuk, hogy a fogyasztó megértse a lehetséges árfolyamváltozásokhoz kapcsolódó hosszú távú kockázat valódi mértékét. Alperes a nemzeti valuta jelentős leértékelődésének következményére felhívta a figyelmet. Utalt továbbá a Kúria Gfv.VII.30.072/2020/9. számú ítéletére, azt idézve.

[17] A Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontját illetően megismételték korábbi előadásukat, hivatkoztak a Kúria 1/2016. PJE határozatára. Idézve a perbeli kölcsönszerződés 3.1., 3.2. pontját utalt arra, a bank által 2008. június 13-án alkalmazott deviza eladási árfolyamon számította a 350 CHF-re a törlesztőrészlet összegét, az egyes fizetendő törlesztőrészletek forintösszegét a bank által alkalmazott, az esedékesség napját megelőző napon érvényes deviza eladási árfolyamon határozta meg. A 2.1. pont tartalmazta az ügyleti kamatot évi 3,95 %-ban és a 2.2. pont a kezelési költséget évi 2,04 %-ban. Utalva arra, a változó kamatozású deviza alapú szerződés sajátossága, mivel a szerződésben nyújtott kölcsön, annak ügyleti kamata, kezelési költsége, a késedelmi kamat és egyéb költségek a folyósítást követően devizában kerülnek megállapításra, azonban forintban valósul meg a teljesítés, a deviza forint árfolyamnak, a kirovó-lerovó pénznemnek a változása miatt a későbbi törlesztőrészletek pontos, forintra átszámított összege nem volt előre meghatározható. A kölcsönszerződés megkötésekor azt sem lehetett tudni, hogy a lakástakarék-szerződés kiutalási időszaka alatt a hitelező javára az engedményezés folytán megfizetett összeg a kölcsöntartozás összegét milyen mértékben csökkenti, és erre tekintettel hogyan alakul a további törlesztőrészletek összege. A szerződés azonban tartalmazta a törlesztőrészlet összegét 350 CHF és a későbbi törlesztőrészletek kiszámítása módját. Az első 53 hónapra türelmi időt biztosított alperes felperesek számára, ez alatt csak hiteldíjat kellett fizetniük, a tőketörlesztést csak ezután kellett megkezdeni. A Kúria eseti döntésére utalva a türelmi idő

konstrukció kapcsán is megállapításra került (Pfv.VI.20.970/2015/6.), hogy nem ütközik a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjába, ha a szerződés a türelmi időt követő időszakra nézve a törlesztőrészlet összegét nem tartalmazza. Idézve az ítélet indokolás megismételte a kölcsönszerződés megfelel a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában írtaknak.

[18] A kezelési költség kapcsán vitatva a felperesi álláspontot, fenntartva a korábbi előadásukat, a Hpt. 210. § (2) bekezdése, 212. § (2) bekezdése és az rPtk. 523. § (2) bekezdése felhívása után rögzítették, megállapítható a kölcsönszerződés alapján a fogyasztó által fizetendő ellenszolgáltatás körében a tőkeösszegezen túl beletartoznak további díjak és költségek is, mely díjakat, költségeket nem kell feltétlenül a kamaton belül érvényesíteni. A kamat nem más, mint a kölcsön használatáért fizetendő pénzösszeg. A kamat nem jelenti a kölcsönnyújtáshoz kapcsolódó valamennyi tevékenység ellenértékét. A perbelihez hasonló hosszú időtartamú kölcsönszerződés hatálya alatt a pénzügyi intézménynek számos, a szerződéssel kapcsolatos ügyviteli, adminisztratív tevékenysége merül fel, a pénzügyi szolgáltatásokban a kezelési költség teljesen általános, elfogadott. Utalt a Hpt. 206. § (1) bekezdésére, 131. § (1)-(2) bekezdésére, 13. § (1) bekezdés a) pontjára azzal, a kölcsönszerződésből eredő tartozás nyilvántartásával, a tartozás aktualizálásával, a fogyasztó időszakos tájékoztatásával kapcsolatos kötelezettségei vannak a pénzügyi intézményeknek, ezek kapcsolódnak a kölcsönszerződés létrejöttéhez, teljesítéséhez, e feladatok ellátásában a feleknek megállapodni sem kell. A pénzintézetek rendelkeznek a szükséges személyi, tárgyi feltételekkel, szakértelemmel, ezek a tevékenységek a felperesek érdekében is kifejtett tevékenységeknek, szolgáltatásnak tekinthetők, e tevékenységeket a Hpt. 2. melléklete is pénzügyi szolgáltatási tevékenységként nevesíti. A kölcsönszerződés 2.2. pontjában kikötött kezelési költség mögött tényleges tevékenység áll. Ugyancsak kúriai döntésre utalva előadták, a perbeli kölcsönszerződés érthető, világos, a kezelési költséget 2,04% mértékben tartalmazza, azt is, hogy a futamidő 300 hónap, beazonosíthatóan a szerződés tartalmazza a kezelési költség összegét, annak kiszámítási módját és teljesítésének idejét. Annak van jelentősége, hogy a ténylegesen nyújtott szolgáltatások jellege teljes egészében tekintett szerződésből észszerűen érthető vagy levezethető-e. A szerződés kapcsán utaltak a Hpt. 2. melléklet 3.7. pontjára, amely a kamatra vonatkozik, mely szerint a kamat az adós által a kölcsönnyújtónak az elfogadott betét vagy az igénybe vett kölcsön használatáért, kockázatáért fizetendő, a betét vagy kölcsönösszeg százalékában meghatározott, időarányosan térítendő pénzösszeg vagy egyéb hozadék. A kamat a kölcsön használata ellentételezése. A Hpt. 2. melléklet 1.10.3. pontja értelmében a hitel és pénzkölcsön nyújtására irányuló pénzügyi szolgáltatási tevékenység a hitelképesség vizsgálatával a hitel és kölcsönszerződések előkészítésével, a folyósított kölcsönök nyilvántartásával, figyelemmel kísérésével, ellenőrzésével, behajtással kapcsolatos intézkedéseket is magában foglalja. Utaltak a Hpt. 206. §-a szerinti időszakos tájékoztatási kötelezettségre, a 131. § (1) bekezdése szerinti nyilvántartás vezetési kötelezettségre, a 13. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kötelezettségre a szolgáltató tevékenység a jogszabályoknak megfelelő számviteli és nyilvántartási rend biztosítására. A teljes egészében tekintett szerződésből felperesek számára a tényleges szolgáltatások jellege érthető kellett, hogy legyen, a kezelési költség a folyósítás után a futamidő alatt tartozás nyilvántartásával, figyelemmel kísérésével, ellenőrzésével felmerült intézkedések ellenértéke. A kölcsönszerződésben nincs a kezelési költséget akár részben is lefedő egyéb költség. Az, hogy felperesek terhére a kezelési költség felszámításával nem alakult ki jelentős egyenlőtlenség, a szerződéskötéskori piaci kamatok figyelembevételével lehet vizsgálni. Támpont lehet a hasonló kondíciókkal rendelkező kölcsönszerződésekben felszámított átlagos kamatmérték, melyben kezelési költséget nem kötöttek ki, a kamat és a kezelési költség együttes átlagos mértéke, illetve a THM mértéke. Kúriai döntést idézett

ebben a körben, utalva arra, alperesek által csatolt MNB táblázat a Kúria által megfogalmazott szempontok szerinti adatokat tartalmazza. A felperesekre hárult hitelköltség 5,99% volt. A 7. hónaptól 6,49%, az átlagos hitelköltség-arány pedig 6,83% volt. Aránytalanság nem állapítható meg. A felpereseket a kezelési költséggel együtt sem terhelte az akkori hitelezési piaci viszonyokhoz képest aránytalan mértékű hiteldíj, a kezelési költség felszámításával terhükre nem alakult ki jelentős egyenlőtlenség. A szerződési feltétel tisztességtelensége tehát a C-621/17. EUB ítélet alapján sem állapítható meg. A felperesek által hivatkozott körülmények nem relevánsak. A szerződéskötéskor nem volt olyan jogszabály, mely a kezelési költség devizában vagy százalékos formában történő felszámítását tiltotta volna. Az, hogy a kezelési költség devizában, illetve százalékos formában van nyilvántartva, nem befolyásolja az erre vonatkozó rendelkezés világosságát, érthetőségét. Utalva eseti döntésre, az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte (Gfv.VII.30.088/2020/10.).

[19] Fellebbezésük felterjesztése után előkészítő iratban a felperesek hivatkoztak a Kúria megváltozott joggyakorlatára, csatolva az másik bank Bank Zrt. elleni ítéletet, illetve hivatkozva a harmadik bank Bank Zrt. és a negyedik bank Bank elleni ügyekben hozott határozatokra. Utalva a kúriai ítéletekre hivatkoztak arra, a Kúria szerint ezek következetesek voltak abban, hogy súlyos gazdasági következménnyel járó, jelentős terhet jelentő törlesztőrészlet-emelkedés lehetőségére figyelmeztető jellegű figyelemfelhívást kell az árfolyamkockázati tájékoztatásnak tartalmaznia, számszaki szimulációt, grafikonokat, mely kirívó árfolyamemelkedést is modellez. Kiemelve a C-609/19. döntés 2. pontját, a BH 2021.141. döntés felhívása mellett utaltak arra, az alperes korábbi kedvező kúriai ítéletei nem precedens képesek. Kiemelték, a harmadik bank Bank Zrt. elleni ítélet 22., 25. bekezdéseit, utalva alperesi tájékoztatás hiányosságaira, arra:

- a. alperes nem tárta fel a szerződéses konstrukció pontos gazdasági körülményeit, konkrét, részletes működési mechanizmusát, hatásait;
- b. nem mutatott be megfelelő szimulációkat;
- c. nem adott át minden rendelkezésére álló fontos információt;
- d. hamis gazdasági körülményeket mutatott be;
- e. valós működési mechanizmust és hatásokat leplező hamis törlesztési lefutást mutatott be;
- f. alperes tájékoztatása a felek közt jelentős egyenlőtlenséget idézett elő, a szerződéses konstrukció átláthatatlanná vált, ellehetetlenült a gazdasági következmények, a teljes költség és a tényleges kockázat felismerése.

[20] Az Európai Bíróság döntéseinek fontos lényege, hogy nem elég csak azt közölni a fogyasztóval, hogy a törlesztőrészlet-változás jelentős is lehet, hanem be kell mutatni az ezzel kapcsolatos gazdasági hatásokat is. Utaltak a fogyasztó korlátozottan racionális voltára, és arra, a perbeli kockázatteltérítés téves képzetet keltett a fogyasztóban, az euró ± 15 %-os ingadozása említésével akként, hogy nem várható lényeges probléma.

[21] A kezelési költség kapcsán ugyancsak eseti döntésre hivatkoztak (3.Pf.20.067/2021/11-II.), az ítéletet részletesen idézve. Hivatkozva a C-932/19. döntésben írtakra, érintették a tisztességtelen árfolyamrész jogkövetkezményének kérdéskörét is, bár

utaltak arra, az egyértelműen nem tartozott a kereseti kérelemhez. Hivatkoztak a 93/13/EGK irányelv fogyasztóvédelmi céljára, idézték a C-26/13. ügy több pontját, utaltak a szerződés teljes érvénytelenségére és a C-51/17., valamint a C-118/17. ítélet egyes pontjaira. A tisztességtelen feltételek folytán a szerződés érvénytelen, A szerződési feltételek tartalma nem módosítható a bíróság által. Utalva a „Kásler” ügyre, rögzítették, a tisztességtelen feltételnek diszpozitív jellegű, nemzeti rendelkezéssel történő helyettesítését két feltétel esetén tette lehetővé, a C-260/18. számú ügyben az Európai Bíróság, egyrészt, hogy a tisztességtelen feltétel elhagyása a nemzeti jog alapján a szerződés egészének érvénytelenségét vonja maga után, másodsor a szerződés érvénytelenítése miatt a fogyasztót különösen káros következmények érhessek. Nem a fogyasztó érdeke a szerződés érvényben tartása, ez bebetonozza a fogyasztó korlátlan árfolyamkockázatát, nagyobb tőketartozása keletkezik, mintha a szerződés teljesen érvénytelen maradna, ez nem a fogyasztói érdeke. Utaltak az egyösszegű visszafizetés lehetőségére. A teljes érvénytelenség esetén az árfolyamkockázatból eredő terhet a fogyasztó nem viseli, így ez számára előnyösebb. A szerződés diszpozitív tartalommal való életben tartása kizárólag a fogyasztó érdekét szolgálhatja. A továbbiakban részletesen idézve a C-932/19. számú ítélet egyes pontjait, összességében arra hivatkoztak, a C-932/19. ítélet erősíti a korábbi fogyasztóvédelmi alapelveket, utaltak alkotmánybíróági határozatra is, annak indokolására. Kérték a szerződés egészének érvénytelenné nyilvánítását a teljes érvénytelenség okozta káros következmények nélkül. Az érvényben tartás felpereseknek nem érdeke, az érvényessé tétel, mint jogkövetkezmény nem alkalmazható.

[22] A fellebbezés megalapozatlan az alábbiak folytán:

[23] A jelen ügyre alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 205. § (1), (2) és (3) bekezdése, 205/A. § (1) bekezdése és 209. § (1 és 2) bekezdése helytálló felhívásával állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli közjegyzői okiratba foglalt szerződés a felek szándéka, szerződéses akarata szerint jött létre. Az Általános Szerződési Feltételek, az Üzletszabályzat a szerződés részét képezte. Az elsőfokú bíróság összességében a tényállást helytállóan állapította meg, tulajdonképpen ezt a fellebbezők sem vitatták, azonban az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel nem értettek egyet. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytálló jogi következtetésekre jutott, mind a szerződés tartalmi elemeinek megléte, mind a közjegyzői ténytanúsítvány, mind a kockázatfeltáró nyilatkozat, illetve az árfolyamkockázattal kapcsolatos tájékoztatás és szerződési feltételek, mind a kezelési költség tekintetében.

[24] Ebben a körben a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, hogy a szerződés I.2. pontjában a kölcsönösszeg, annak deviza ellenértéke, a kezelési költség, a II.2. pontban a törlesztőrészletek száma, összege, esedékessége, a III.2. pontban részletesen megjelölésre került, s a törlesztőrészlet induló összege 350 CHF-ban, valamint a további törlesztőrészletek számítási módja. A „türelmi időszakos” konstrukció nem tisztességtelen (Kúria Pfv.VI.20.970/2015/6.)

[25] A közjegyzői ténytanúsítvánnyal kapcsolatosan több eseti döntés született az elmúlt időszakban, az ezzel kapcsolatos egységes bírói gyakorlat alapján ezek a szerződési

feltételek nem tekinthetők tisztességtelennek (pl. Kúria Gfv.VII.30.027/2021/5., Gfv.VII.30.241/2020/4.).

[26] Az árfolyamkockázat viselésével kapcsolatos szerződéses rendelkezések, illetve az árfolyamkockázati tájékoztatás kapcsán a Fővárosi Ítéltábla kiemeli, a 2/2014. PJE 1.3. pontja, a 6/2013. PJE 3. pontja és a C-51/17. számú ítélet 74., 75., 77., 78. pontjai figyelembevételével sem tekinthetők a perbeli kikötések tisztességtelennek, illetve a tájékoztatás megfelelő volt. Eltérően a fellebbezésben, illetve az ezt követő előkészítő iratban rögzített határozatok tényállásaitól, a jelen ügybeli tájékoztatás részletesebb és alaposabb volt. Egyrészt a szerződés V.4. pontjával, másrészt a szerződés aláírását megelőzően a fogyasztó részére átadott „Általános és devizában nyilvántartott lakáscélú és jelzálog típusú hitelekéről szóló üzletszabályzat” átadásával. Az üzletszabályzat VII. pontja egyebek mellett rögzítette, adósok tudomásul veszik a hitelező azon tájékoztatását, hogy devizában nyilvántartott hitelek esetében a kölcsönszerződésben rögzített deviza árfolyama napról-napra változik (euró esetében meghatározott ± 15 %-os sávban, a svájci frank és japán jen esetében pedig bármilyen irányban és bármilyen mértékben), ezért az esedékesség napján megfizetendő törlesztőrészlet forintösszege előre nem megállapítható. Amennyiben a folyósítás napján az érvényes árfolyamhoz képest a forint árfolyama gyengül, a devizában megállapított törlesztőrészletek forintban megfizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet.

[27] A felperesek az írásbelitől eltérő szóbeli tájékoztatásra nem hivatkoztak, és az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, az árfolyam-változás jövőbeli mértékére vonatkozó tájékoztatási kötelezettség alperest nem terhelte.

[28] Ebben a körben a jelen perre konkretizálva a Fővárosi Ítéltábla irányadónak tekinti a Kúria Pfv.I.21.658/2019/6. számú határozatában írtakat.

[29] Összességében az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás a szerződésben, az üzletszabályzatban, a kockázattelátoló nyilatkozatban világos, egyértelmű volt, Felperesek tájékozottságát figyelembevéve fel kellett, hogy ismerjék az árfolyamkockázat konkrét lényegét, mibenlétét és azt is, hogy a kockázat fizetési kötelezettségre hatást gyakorolhat, hogy a kockázatviselésnek nincs felső határa.

[30] Osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját a kezelési költség tekintetében is. Az elsőfokú bíróság részletesen idézte az Európai Unió Bírósága C-621/17. számú eljárásban keletkezett határozatát, melyet a Fővárosi Ítéltábla is irányadónak tekint. Utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, a kockázat és a kezelési költség tisztességtelenségének vizsgálata körében meghozott 16.Gf.40.560/2019/5-II. számú, a Kúria a Gfv.VII.30.088/2020/10. számú, 2020. október 6-án kelt határozatára. A kezelési költségnek a kölcsön összegének százalékában történő meghatározását, ha az kiszámítható, átlátható, az EUB a C-621/17. ítéletében nem kifogásolta. A kezelési költség adott esetben a folyósítás után a futamidő alatti tartozás nyilvántartásával, figyelemmel kísérésével, ellenőrzésével felmerülő intézkedések ellenértéke. A kezelési költség kikötése egyéb feltételek teljesülése esetén is csak akkor lehet tisztességtelen, ha az aránytalanul megnöveli a fogyasztó fizetési

kötelezettségét. Az arányosság vonatkozásában azt szükséges vizsgálni, hogy a kamat és a kezelési költség együttesen olyan mértéket ért el, amely az adott időben alkalmazott piaci kamatszintet jelentősen meghaladja. Erre a felperesek a keresetükben nem hivatkoztak, a kezelési költségre vonatkozó kikötés nem tekinthető aránytalannak, tisztességtelennek.

[31] A fellebbezésben, illetve kiemelten az 5. sorszámú előkészítő iratban leírt novumok, a Pp. 235. §-a folytán nem vehetők figyelembe. A megváltozott kúriai joggyakorlatot figyelembe vevő Pfv.I.21.234/2020/8., illetve Gfv.VII.30.090/2020/9. és a Pfv.I.21.000/2020/8. számú döntések eltérő tényállás mellett születtek. A fentebb részletezettek miatt a jelen perbeli eltérő tájékoztatás, illetve szerződéses kikötések, üzletszabályzati rendelkezések folytán nem ültethetők át jelen ügyre az ottani megállapítások.

[32] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] A Pp. 78. § (1) bekezdése és 239. §-a alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felpereseket alperesi képviselő javára a becsatolt megbízási szerződés, illetve a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján másodfokú perköltség megfizetésére azzal, hogy a felperesek személyes költségmentessége folytán a meghatározatlan perértékű perbeli, a le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Budapest, 2021. szeptember 22.

dr. Molnár József s.k.
a tanács elnöke, előadó

dr. Merőtey Anikó s.k.
bíró

dr. Kolozs Balázs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: